

Göteborg den 9/11 1926

Kära lilla syster!

Du har visserligen skrivit i brev att jag ej behöver besvara dem för att jag inte skall bli trött, men för tillfället har jag bror min som sekreterare, så att du kan få några rader från mig.

De säga, att jag är sjuk och dålig. Det är visserligen sant, fast det gäller endast kroppen, men till själen är jag frisk Frälst och lycklig i Jesus! Vad gör då lekamlig sjukdom, när man har ett sådant mål. Dom säger att du gråtet för att du inte får se mig mer på jorden, men vi mötas i det riktiga hemmet en gång. Däruppe ska vi aldrig skiljas, där få vi vara i evighet och träffa Jesus och de kära som gått förut. Gud är så god mot mej. Han giver mej så mycket, så jag hinner inte tacka honom för allt./Ja, käre Gud!//

Många skulle knota och klaga över den sjukdom jag har, men jag prisar och tackar Gud att jag fick den. Den har varit mig till en läro- och prøvotid och sist till en härlig frälsning. Jag är så lycklig reran här på jorden att jag tycker det är himmel redan här. Jag har fått vittna om Jesus och bedja för andras frälsning.

Jag beder för dig varje dag. Jag kan inte göra mer, men det är stort att kunna det.

Om jag bleve frisk skulle jag offra mitt liv för de sjuka och fattiga, ty nu vet jag hur det är att vara sjuk. Jag förstår hur de ha det som inte få besök eller ha några sanna vänner, ty jag har hört så många gripande berättelser av vår församlings-syster så mitt hjärta gripits av medlidande.

Nu får jag sluta för denna gång. Mamma hälsar att de ha bröllopfest för mig. Moster Lydia hälsar också, och sekreteraren.

Hälsa Oscar och Roy och de andra. Vi möts därhemma!

Din i Kristus glada och lycklige

Lillebror

Dadda.

Dadda skrev Daniel själv. Det blev svagt men läsligt.

De säga, att jag är sjuk och dålig. Det är visserligen sant, fast det gäller endast kroppen, men till själen är jag frisk frisk och lycklig i Jesus! Vad gör då lekamlig sjukdom, när man har ett sådant mål. Den säger att du gråter för att du inte får se mig mer på jorden, men vi mötas i det riktiga hemmet en gång. Där uppe ska vi aldrig skiljas, där lå vi vare i evighet och träffa Jesus och de kära som gått förut. Gud är så god mot mej. Han giver mig så mycket, att jag tinner till tacka honom för allt. Vår kärna

Gud!

Många skulle knota och klaga över den sjukdom jag har, men jag prinar och tycker Gud att jag fick den. Den har varit mig till en läro- och prövotid och sagt till en härlig frölsning. Jag är så lycklig redan här på jorden att jag tycker det är himmel och jord här. Jag har fått vittna om Jesus och bedja för andra friska. Jag bader för dig varje dag. Jag kan inte göra mer, men det är stort att kunna det.

Om jag blave frisk skulle jag också mitt liv för de sjuka och fattiga. Ty nu vet jag hur det är att vara sjuk. Jag förstår hur de ha det som inte få besök eller ha några sanna vänner. Ty i har hört så många goda berättelser av vår församling. Syster så mitt hjärta gripas av medlidande. Nu får jag sitta för denna gång. Mamma hälsar att de ha beklagat för mig. Koster lydig hälsar också, och sekretären.